

Tale om at udvide det. Det er ganske jævne Folk, der lede denne Institution, vistnok jævne Bønderfolk, Mand og Kone, som man har Tillid til i Kraft af de Anbefalinger, de have faaet af deres Omgangsfæller og Bysbørn. Det viser sig, at de have Evnen til at kunne faa Tag i de Personer, der ere komne under deres Forsorg. Det er meget billigere, og hvad der er det vigtigste, de Personer, der ere udgaaede fra „Adserbølgaard“ og „Lyng“, betragte deres Ophold der som en Opdragelse for Livet. En meget stor Procentdel af dem er ikke senere vendt tilbage til Fængslet. Hvorfor da ikke bygge videre derpaa? Jeg ved vel, at baade Justitsministeren og Ordføreren stille sig velvilligt overfor disse Foranstaltninger, der jo ere af ganske ny Dato, Adserbøl er kun ti Aar gammel; men af Ord kunne de jo ikke leve, og med almindelig Velvillie i Tale kan man jo ikke bygge videre. Der maa Handling til.

Det er min og mine Meningsfællers Overbevisning, ogsaa det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds's (Marott), der sammen med de Radikale foreslaar Opførelsen af en Strafanstalt i Odense, at hvis man vil skride til Erhvervelse af lignende Gaarde og Jordarealer som „Adserbølgaard“ og „Lyng“, vil man kunne skaffe Plads til det dobbelte Antal Personer for et mindre Beløb end det, man her vil give ud til Indhegning af disse 200 Personer. Ganske vist kan man ikke have de farlige Forbrydere der, men Hovedparten af vore Forbrydere ere Folk, der have gjort sig skyldige i Berigelsesforbrydelser.

Det er heldigvis kun et Mindretal af Forbryderne, hvis Færden ude i Livet er farlig for Samfundets Livsinteresser og truer dets vitale Interesser. Voldtægtsforbrydere, Sædelighedsforbrydere, Mordere og Voldsmænd ere heldigvis kun et Mindretal. Jeg ønsker selvfølgelig ikke, at de skulle gives ud til Frihed. I mange Tilfælde ere de jo abnorme, og deres Plads er paa saadanne Steder som Livø eller indenfor Fængselsmuren i Horsens Tugthus eller paa Vridsløse, om end jeg kunde ønske, at de ogsaa der, i Horsens Tugthus, kunde nyde en relativ større Frihed. Men den store Mængde af Forbrydere er slappe, karakter- energiløse sølle Stakler, som ikke kunne taale deres Frihed, som, naar de komme ind til denne By, uvægerlig styrte i Kneppen, opluges af Faldgruben og paavirktes af Elementer, der staa paa et endnu lavere Trin. For dem behøve vi ikke at bygge disse store Fæng-

selsbygninger, naar det viser sig, at man paa Steder som Adserbølgaard, „Lyng“ og Kølseng kan bruge deres Smule Arbejds-kraft, holde dem i Ro og fri for Forbrydelser og Undvigelse. Der har der kun været ganske faa Undvigelse, og i Regelen ere Fangerne komne frivilligt tilbage. Det viser Vejen, vi skulle gaa.

Desværre have vore Jurister været toneangivende. Det var en Selvfølge, at de skulde være med til at vejlede. Men de have ikke alene været vejledende, de have haft det afgørende Ord. Hver Gang der var Tale om at rejse et nyt Fængsel, hver Gang der var Tale om at lave Love, var det Juristerne, der løb med os. De ville rimeligvis ogsaa løbe med os fremdeles. I hvert Fald i Øjeblikket ville de sikkert løbe med os. Jeg kan ikke tilbageholde den Opfattelse, jeg tidligere har gjort gældende, at dette lille Bonde- og Arbejderfolks Ulykke er den, at vi have været regerede og delvis fremdeles regeres af Akademikere, af denne af Hovmod struttende Horde. (Afbrydelse af *Alfred Christensen*). Jo, denne af Hovmod struttende Menneskerace. Saare karakteristisk, at det ærede Medlem danner en behagelig Undtagelse fra Regelen, men han er heller ikke kommen saa højt op paa Rangstigen. Akademikerne spille en forfærdelig stor, en altfor stor Rolle i dette Land. De bryde sig ikke ret meget om vi andres Mening, og dog skulde jeg mene, at den Udvikling, der her i Landet har fundet Sted udenom Akademikerne — ogsaa den Udvikling, der tager Sigte paa at hjælpe de dybest faldne, redde dem og gøre dem til bedre Mennesker —, har givet langt bedre Resultater end den, hvor f. Eks. Dommerne og Juristerne have været med. Det vilde være et ganske udmærket Eksperiment — men jeg tror ikke, det Eksperiment kan gennemføres, dertil har jeg ikke Magt og heller ikke mit Parti —, om vi for 1/2 Aars Tid lod vore Dommere og vore Embedsmænd i den juridiske Verden feriere, om vi sørgede for gennem den almindelige Folkejustits at passe paa hverandre og ikke overlade alt muligt i saa Henseende til Politiet og Dommerne. Alle de grove Forbrydere skulde vi selvfølgelig holde inde i vore Fængsler. Nu er desværre Ulykken den, at de jo slippe paa fri Fod, naar de have siddet 1, 2, 3 Maanedes. Saa kommer et saadant Menneskedyr paa fri Fod igen og laver Ulykker, for saa, naar han har lavet alt for mange Ulykker, paa ny at puttes i Spjældet. Jeg tror, det vilde være et Eksperiment, som ikke var saa uheldigt, men des-